
Szakács Eszter

HOGY OTT NE MARADJON

A tökéletes időutazás.
 Visszatérni újra meg újra.
 Mint hálóval a madarász.
 Ahogy féreg a földet fúrja.

Megfogni ugyanazt a madarat,
 épp ugyanoda kilyukadni.
 Nem érti, mért nyúlik és mért szakad,
 amikor mindig ugyanannyi.

S hogy ott ne ragadjon ő is egyszer,
 lépést tart inkább a perccel.
 Lazán, előrehajolva szalad –

szánhúzó, sarkvidéki éj.
 Még hiszi: ha rohan, szabad,
 s fülében dobol a metrum, a vér.

LUFI

Egyre több a
 semmi a lufiban.
 De mit tegyen
 az ember, ha kivan.

Végzet, fátum,
 nemezis, karma:
 nem érdekli,
 csak hogy tele a kamra.

S ha eszébe jut
 egy szó, egy gondolat,
 s az, mint a
 rajzszög, beleragad,

sívít, mégse
tudja, most akkor fáj-e,
vagy szökik a
lyukon az ájer.

MEGFOGNI ÉS ELENGEDNI

Megfogni és elengedni.
Örülni annak, ami nincs.
Nézni, hogy tündököl.
Ajtótalan kilincs.

Sehová se menni el,
nem maradni sehol.
Ugyanazzal a mozdulattal
ellők és átkarol.

Odabújni, ha fagy,
érezni, ahogy cirkulál,
mint meleg víz a csövekben,
az, amit nem talál.

Takács Zsuzsa

EGY MÁSIK KEZDÉS

Tizenhat éves korom táján rémülten vettem észre, valahányszor tükörbe néztem, hogy ahelyett, hogy napról napra szebb lennék, mint osztálytársnőim, egyre csúnyább és öregebb vagyok. Pontosan a fordítottja esett meg velem, mint legkedvesebb olvasmányom főhősével, akinek arcán az idő és gonosztettei nem hagytak nyomot, képmása vénült csak. Megkötöttem én is – gondolatban – szerződésemet az ördöggel; boldogságomért cserébe azt kértem, hogy világhírű zongorista legyek. Rengeteg zenét hallgattam ócska lemezjátszónkon, az önmagukba zárt Schubert-dallamok és a belőlük kinőtt zongoradarabok betege voltam, hosszú és fájdalmas himnuszommá vált *A halál és a lányka*. Az iskolában jó eredményt értem el, a kortalan és nem nélküli lény, akinek tekintetem magam, anyám szeme fénye; akinek életre szóló tanulsággal szolgált nő-